

DEN STORE FØDSEL

Copyright
by
Martinus åndsvidenskabelige institut

1. KAPITEL

Når menneskene lever på naivitet og uvidenhed

Menneskehedens mest fundamentale spørgsmål i dag er dette: „Hvad er livets mening“? Er der i det hele taget en mening med livet? Ja, der er en mening med livet, endda en overordentlig velsignelsesrig mening. Den er så ophøjet og lys, at den overgår alt, hvad det ufærdige jordiske menneske er i stand til at forestille sig af fuldkommenhed, glæde, lykke og velvære. Alle Jordens mennesker føres således igennem deres daglige liv til dette udviklingens store slutfacit, målet for al jordmenneskelig tilværelse. Hvis ikke det var således, til hvad nytte så de store krige, verdenskrige og krigen mand og mand imellem? Til hvad

nytte ulykkerne, sygdommene, sorgerne, lidelserne og dødsfrygten? Er disse foreteelser ikke netop til for at fortælle menneskene, at de lever i virkningerne af en permanent overtrædelse af verdensaltets evige livsfundament: loven der betinger det, Gud sagde til Kain, da han havde myrdet sin broder Abel: „Gør du godt, da kan du se frit op. Gør du ondt, da ligger synden for døren” .

At kunne se frit op er det samme som at have et lykkeligt liv, have et godt forhold til sin næste, være elsket og afholdt af alle. At synden ligger for døren betyder, at man er i et meget uheldigt forhold til sin næste, ja måske endog hader ham. Det betyder, at man selv bliver hadet og forfulgt, kommer til at leve mere eller mindre veneløs og dermed fredløs. Dette virker igen ind på nerver og almenbefindendet og gør væsenet modtageligt for sygdomme og afsporinger. Livet bliver en dommedags-skæbne for væsenet. Alt det såkaldte „onde” i verden, alle de mange ulykkelige skæbner, mord og drab, jalousi og skinsyge, ja kort sagt hele den dommedagstilværelse med krige og verdenskrige og de heraf alt-

ødelæggende genvordigheder for menneskeheden skyldes således udelukkende naivitet og uvidenhed.

2. KAPITEL

Et levende „Noget”, for hvilket organismen er et oplevelses- og manifestationsredskab

Menneskene af i dag er, midt i deres moderne videnskab, hvilende på en mangfoldighed af goder, som denne har skænket menneskeheden, og evnen til at udnytte millioner og atter millioner af naturens hestekræfter, totalt uvidende om deres egen kosmiske identitet som udødelige og dermed evige væsener. De har ikke anden viden om dem selv, end at de vejer så og så meget, de udgør den eller den kemiske sammensætning og tekniske struktur og gennemstrømmes af kræfter, de udmåler i bølgelængder. Og hvis der er tale om selve verdensaltet, udgør deres viden også kun de samme facitter i kemi, teknik

og bølgelængder. Midt i hele dette næsten overdimensionerede ocean af disse facitter har de ikke noget som helst virkeligt kendskab til dem selv. De identificerer sig med deres organisme og tror, at denne udgør deres virkelige selv, hvilket jo er så himmelråbende langt borte fra den virkelige sandhed, som det overhovedet kan være.

Organismens højeste identitet er absolut denne, at den kun udgør et redskab for livsoplevelse. Der findes ikke noget som helst ved den fysiske organisme, ja selv så lille et felt, at det kan dækkes af en synålespids, uden at det udgør noget af et organ, der jo igen er det samme som et redskab. Men et redskab kan absolut kun udgøre et „redskab” i tilknytning til noget levende. Noget dødt kan jo ikke bruge noget redskab og har naturligvis heller ikke brug for det. Når den fysiske organisme således er et redskab, hvad vi jo mere end til overflod ser, gør den det til kendsgerning, at der eksisterer et levende Noget, for hvem organismen er et redskab, og i kraft af hvilket dette kan tilkendegive sig for omgivelserne og ligeledes opleve omgivelserne.

3. KAPITEL

Hvad den materialistiske
videnskab kan give og
ikke give menneskene

Da dette Noget ikke kan være skabt og derfor ikke er tid og rum underkastet, men udgør en evig realitet, overlever det altså med lethed den fysiske organismes undergang. Da det som nævnt er evigt, har det overlevet en mangfoldighed, ja et utal af genfødelser i nye organismer. Og vi er her ved den totale uvidenhed, der udgør den fundamentale årsag til hele menneskehedens nuværende mentale og det heraf følgende legemlige mørke. Og hvordan kan det være anderledes? Den viden, menneskene ikke har om livet, kan de jo ikke leve efter. De materialistiske videnskabelige facitter, der kun giver oplysninger om mål, vægt, volumen, porøsitet, fasthed, afstande, bevægelser, tid, rum, bølgelængder og redskaber eller andre skabte eller tids- og rumdimensionelle foreteelser, giver jo ikke menneskene nogen som helst oplysning om deres egen virkelige udødelige identitet. De

giver ingen som helst oplysninger om moral og væremåde, de giver ingen som helst oplysninger om retfærdighed eller uretfærdighed. De giver ingen som helst oplysninger om menneskenes skæbneårsager, eller hvorfor det ene menneske fødes til en frygtelig skæbne lige fra vuggen og til graven, og det andet menneske fødes til en næsten overdimensioneret lykkelig tilværelse i det samme tidsrum af dets fysiske liv.

Den samme videnskab giver ingen som helst oplysning om det levende og dettes natur. Den udgør kun en videnskab om „det døde” uden dog at kunne fjerne den nedslående dødsfrygt, der næres både af unge og gamle, af børn og voksne. Den kan ikke give nogen som helst trøst til den mor, der græder over sit døde barn, eller til det menneske, der er dybt nedtrykt over sin døde ægtefælle, og den har intet som helst opmuntrende at give til det menneske, der ligger på dødslejet. Kort sagt, den har intet som helst at give „det levende” om „det levende”. Men det er absolut heller ikke dens mission. De evner, ved hvilke „det levende” kan sanses og opleves, har den endnu ikke fået udviklet. Den er derimod

kun beregnet på at kunne fortælle „det levende” alt om „det døde” og har i denne sin mission skabt et kolossalt område af goder for menneskene, der på mange måder letter deres daglige liv og udvider deres manifestationskapacitet. Den er således i sig selv en guddommelig gave til menneskene, et genskin af guddommeligt strålevæld fra Guddommens bevidsthed.

4. KAPITEL

Atom bomber og andre morderiske
apparater og krigsmaskiner er
blomster og frugter på
dødsfrygtens træ

Når menneskene igennem udviklingen er blevet skænket en sådan guddommelig viden om „det døde”, hvorfor skulle den ikke akkurat lige så godt også blive skænket en tilsvarende viden om „det levende”? Da det igennem de levende væseners organismer eller redskaber for livsoplevelse og manifestation bliver en kendsgerning, at

„det levende” eksisterer og netop udgør det primære, idet det skaber og dirigerer organismerne, som derved kun bliver redskaber for nævnte „levende”, er det givet, at det også er livets mening, at „det levende” ligeså må tilegnes viden om sig selv. Og Jordens mennesker oplever jo netop for tiden, hvad det vil sige at have en overordentlig stor viden om „det døde” uden at have viden om „det levende”. Det er netop derfor, dødsfrygten og andre former for frygt eksisterer og bringer menneskene til panikagtigt at anvende deres viden om „det døde” eller materien til en fænomenal udvidelse af deres morderiske kapacitet. Hvad er atombomber, raketvåben og alle andre morderiske apparater og foreteelser andet end blomster og frugter på dødsfrygtens træ. Her er menneskenes materialistiske viden overdimensioneret og afsporet. Her er menneskenes viden om „det døde” alt for stor i forhold til deres viden om „det levende”.

Hvis menneskene havde samme viden om „det levende”, som de har om „det døde”, ville de forstå, hvor meningsløst eller tåbeligt det er at udvide sin morderiske ka-

pacitet, eftersom „det levende” ikke kan dræbes eller tilintetgøres. Det går hundrede procent sejrrikt ud af hver eneste dødsproces, hvad enten den er forårsaget med atom- og raketvåben, eller den kun er befordret med våben af langt mindre kapacitet.

5. KAPITEL

De ufærdige mennesker tror, at de bliver fri af deres fjender ved at myrde eller dræbe dem

Menneskene tror, at de med denne morderiske udfoldelse dræber eller tilintetgør deres fjender og forstår ikke på grund af manglende viden om „det levende”, at disse absolut er åndeligt usårbare og er stadig lige levende. Den død, som menneskene tror at have påført deres fjender, er en ren illusion. Alle former for myrderi udgør i realiteten kun ødelæggelse af de pågældende væseners fysiske organismer. De har altså kun ødelagt disse væseners

redskaber for fysisk manifestation og oplevelse. Men fjenden er absolut ikke ødelagt. Han kan allerede meget hurtigt blive genfødt på det fysiske plan, ja, undertiden så hurtigt, at han eventuelt kunne komme til at stå over for sin morder og hævne sig på ham, inden han (morderen) skulle udgå af sit nuværende fysiske liv. Og således vil alle dødsfjender, der myrder hverandre, atter og atter efter disse mord komme til at stå over for hinanden med had og mordlyst indtil dødsfjendskabet fra en af parterne hører op og en forsoning kommer i stand, og de tilgiver hinanden.

6. KAPITEL

Det eneste der kan skabe fred i
verden og befri menneskene
fra dommedags- eller
ragnarokstilværelsen

Krig kan således umuligt ophøre ved hjælp af krig, ligesom man absolut ikke kan skabe fred med krig. Krig kan kun afskaffes ved hjælp af fred. For at få fred må man så fred. Man kan ikke avle fred ved at så krig. Vi ser således her, hvor tåbeligt verdenskrigene og krigen mand og mand imellem er. Men tåbelighedens fundament er uvidenheden. Og det eneste, der kan skabe fred i verden og frelse menneskene fra den dommedagstilværelse, de lever i, er altså udelukkende dette at få fjernet denne uvidenhed og få den erstattet med videnskab om „det levende”, således som menneskene har fået en videnskab om „det døde”.

7. KAPITEL

Medlidenhedsevnen eller den humane evnes udvikling

Er der noget tegn på, at menneskene skal tilegnes en sådan videnskab? Ja, det er der i allerhøjeste grad. For det første løber alle mennesker sig til sidst trætte i at dræbe det, der ikke kan dræbes. Så længe menneskene tror, at de kan afskaffe deres fjender ved at dræbe dem, bliver de ved med at få fjender. Så længe de tror, at de kan beskytte sig med „det onde” over for „det onde”, bliver de ved med at leve i „det onde”. Idet menneskene kommer til at høste de lidelser, de i deres væremåde sår over for deres næste, får de udviklet en fundamental ny evne, nemlig den humane evne. Den udgør evnen til at fornemme sin næstes lidelser i sit eget sind. Det er denne evne, vi kalder medlidenhedsevnen, og den er begyndelsen til den virkelige næstekærlighed, der udgør livslovens opfyldelse, nemlig dette, at man skal elske sin Gud over alle ting og sin næste som sig selv. I samme grad som denne humane sans el-

ler kærlighedsevne vokser, ændrer den væsenets væremåde fra at være egoistisk og brutal til at være uselvsk og human. Væsenets livsopfattelse ændrer sig så mere og mere bort fra idealiseringen af krigens og det dræbende princips metoder. Dets skæbne bliver lysere og lykkeligere, fordi det netop nu i en større og større grad udfolder sympati og hjælpsomhed over for sine omgivelser. Det begynder at blive elsket af sine medvæsener. Dets materialistiske videnskab bliver nu også kun hyldet der, hvor den er i samklang med væsenets sympatiske anlæg.

8. KAPITEL

Menneskene spejder efter
facitter, der udtrykker
løsningen på livets gåde

Efterhånden som der bliver flere og flere sådanne humane mennesker, mærkes deres indflydelse på mange måder. Der bliver skabt bedre og bedre samfundsmæssige love

og forhold. En tiltagende human kulturoppbygning finder sted over hele verden, selv om den i mange situationer i første instans bevirker uroligheder. Længslen efter en human kultur gærer og syder under hele menneskehedens mentale overflade. Midt i den store og overdimensionerede materialistiske videnskab føles savnet af viden om selve løsningen på livets mysterium. Man savner et virkeligt åndeligt fundament. De gamle religiøse dogmer giver ingen næring for intelligensen, selv om de har været åndelig føde for menneskene igennem årtusinder. Verden spejder efter facitter, der udtrykker løsningerne på livets gåde.

9. KAPITEL

Uden en vis kapacitet i humanitet eller kærlighed er det umuligt at
komme til forståelse af
livets kosmiske facitter

Som før nævnt kan den materialistiske videnskab ikke give menneskene den trøst og stimulans til at leve livet, de har behov

for. De hungrer efter oplysninger, der kan give dem trøst i sorgens og nedtrykthedens stunder eller i de felter i deres daglige liv, hvor de materialistiske videnskabelige facitter kun kan være stene i stedet for brød. De materialistiske facitter, hvor videnskabelige de så end måtte være, giver kun viden om, hvordan man skal behandle materien. Og nu, da menneskene er blevet eksperter i at behandle materien, er det ikke mere i så høj grad viden på dette område, menneskene trænger til. De mangler derimod en viden om, hvordan de skal skabe livet. De facitter, menneskene her trænger til, er således facitter, der giver løsningen på livets mysterium. Men disse facitter kan kun praktisk opleves i kraft af en udviklet humanitet eller næstekærlighedsevne. Medens man kan løse materiens rent fysiske reaktioner med intelligensen, og komme til de rent fysiske tal- eller mål- og vægtfacitter ganske uafhængigt af moral eller human evne, er det umuligt at tilegne sig forståelsen af de kosmiske facitter uden en vis kapacitet i humanitet eller kærlighed. Man vil ikke engang kunne lære dem ved undervisning, hvis denne kapacitet mangler.

10. KAPITEL

„Den store Fødsel”

Dernæst kommer de væsener, der har human udvikling nok til, at de kan lære de kosmiske analyser eller facitter teoretisk, men de kan ikke endnu ved egne sanser opleve disse praktisk. For disse mennesker er mine kosmiske analyser af verdensbilledet eller løsningen af livets gåde beregnet. Ved den teoretiske undervisning bliver væsenerne således trænet i kosmisk tænkning, som igen vil ændre både deres humanitet og væremåde til det bedre. Og igennem denne til det bedre indstillede humanitet og væremåde vil væsenet så efterhånden nå frem til en åndelig oplevelse, jeg har givet navnet „Den store Fødsel”. Når jeg har kaldt den „Den store Fødsel”, skyldes det udelukkende den omstændighed, at den i sig selv er en virkelig åndelig fødselsproces. Ligesom det lille barn i moders liv fødes til den fysiske verden, når tiden herfor er inde, således fødes også det jordiske menneske, når tiden herfor er inde, til den virkelige kosmiske verden. Lige så

gigantisk som den fysiske verden er i forhold til den lille verden, som barnet oplevede i moders liv, lige så gigantisk er den kosmiske verden i forhold til den snævre, fysiske livshorisont, den materialistiske videnskab til trods, som de jordiske mennesker lever i, før de har oplevet „Den store Fødsel”.

11. KAPITEL

Hvad der sker, når mennesket har oplevet „Den store Fødsel”

Hvad sker der da med et menneske, når det har oplevet den store fødsel? Der sker det, at det i vågen fysisk dagsbevidsthed er blevet bevidst i Gud, bevidst i sin egen udødelighed, bevidst i verdensaltets kosmiske struktur, bevidst i, at alt er levende, bevidst i, at hele verdensaltet opretholdes i kraft af kærlighed, og at al manifestation i dette verdensalt i sit slutfacit er til glæde og velsignelse for levende væsener, bevidst i, at alt er fuldkomment, alt er

guddommeligt, alt er såre godt, bevidst i at være ét med Gud. Her har mennesket nået en fuldstændig kosmisk suverænitæt. Det behøver ikke andres meninger eller opfattelser om universet og dets love. Det oplever disse lige så hurtigt, det kan stille sin kosmiske bevidsthed ind derpå. Det er en sådan åndelig suveræn bevidsthed, vi finder hos Kristus. Det er ud fra den, han har kunnet give sin bjergprædiken, der udtrykker den absolut rene sande kristendom, den kristendom, menneskene igennem åndsvidenskaben eller mine kosmiske analyser skal til at begynde at udvikle sig i at praktisere. Og det er denne kristendom, der vil frelse menneskene fra krigen og lidelserne på det fysiske plan og hæve dem ud af reinkarnationens eller genfødselernes sfære. At have oplevet den store fødsel betyder at leve sammen med Gud, det betyder at elske menneskene, som man elsker sig selv. Det betyder at være en åndelig sol for sine omgivelser. Det betyder, at man midt i en fysisk jordisk tilværelse kan leve i en evig forklaret tilværelse.

INDHOLD

DEN STORE FØDSEL

1. kap.	Når menneskene lever på naivitet og uvidenhed	23
2. "	Et levende „Noget“, for hvilket organismen er et oplevelses- og manifestationsredskab	25
3. "	Hvad den materialistiske videnskab kan give og ikke give menneskene	27

4. kap.	Atombomber og andre morde- riske apparater og krigsmaski- ner er blomster og frugter på dødsfrygtens træ	29
5. "	De ufærdige mennesker tror, at de bliver fri af deres fjender ved at myrde eller dræbe dem.	31
6. "	Det eneste der kan skabe fred i verden og befri menneskene fra dommedags- eller ragnaroks- tilværelsen	33
7. "	Medlidenhedsevnen eller den humane evnes udvikling	34
8. "	Menneskene spejder efter fa- citter, der udtrykker løsningen på livets gåde	35
9. "	Uden en vis kapacitet i huma- nitet eller kærlighed er det umuligt at komme til forståelse af livets kosmiske facitter ...	36
10. "	„Den store Fødsel”	38
11. "	Hvad der sker, når mennesket har oplevet „Den store fødsel”	39